

[Ministeren for skatter og afgifter]

Forslag til lov om ændring af lov om beskatningen af pensionsordninger m.v. (Opsparing i pensionsøjemed).

(Lovforslag nr. L 41).

Lovforslaget går ud på at udvide anbringelsesmulighederne for individuelle pensionsopsparingsordninger i pengeinstitutter.

Efter de gældende regler kan kapitalpensionsmidler kun anbringes i værdipapirer, der er offentligt kursnoterede, og de begrænsninger, der i pensionskasseloven er fastsat for anbringelse af pensionskassemidler, gælder også for kapitalpensionsmidler.

Efter lovforslaget skal disse begrænsninger ophæves.

Formålet hermed er for det første at stimulere tilførslen af risikovillig kapital til erhvervslivet, for det andet at give den enkelte opsparer større mulighed for selv at bestemme sammensætningen af sin pensionsopsparing.

Muligheden for at anbringe de opsparede midler i aktier og lignende værdipapirer skal efter forslaget udvides til 50 pct. af opsparingen mod de nugældende 20 pct. De værdipapirer, der skal være omfattet af 50 pct. grænsen, er afgrænset i forslaget. Det gælder aktier; konvertible obligationer, andele udstedt af investeringsforeninger og sparekassernes beviser for garantikapital.

Sparekassernes garantbeviser har efter de gældende begrænsninger ikke kunnet anvendes som investeringsobjekt for kapitalpensionsmidler. Efter forslaget skal de medtages på linje med aktier, således at der tilvejebringes ligestilling mellem bankernes aktiekapital og sparekassernes garantikapital på dette område. Af hensyn til pensionsformålet er det dog hensigten at gøre anbringelse i disse garantbeviser betinget af, at beviserne er omsættelige eller indløselige.

De nærmere regler om anbringelse af kapitalpensionsmidler skal udformes i en bekendtgørelse, hvor de hidtidige betingelser for anbringelse i øvrigt tænkes opretholdt.

De foreslåede ændringer vil ikke have administrative konsekvenser.

Den udvidede adgang til at anbringe midlerne i aktier vil kunne have en vis indflydelse på provenuet fra loven om en realrenteafgift af visse pensionskapitaler m.v., da afkast af aktier er undtaget fra afgiften efter denne lov.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslagets bemærkninger, skal jeg herefter anbefale lovforslaget til folketingets hurtige og velvillige behandling.

Socialministeren (Palle Simonsen):

Herved tillader jeg mig for folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Ændring af reglerne om hjælp til hjemmeboende handicappede børn samt ændrede regler om støtte til erhvervelse af motor-køretøjer til personer med invaliditet).

(Lovforslag nr. L 42).

Lovforslaget er et led i regeringens samlede politik på handicapområdet, som tager sigte på en opprioritering af støtten til de egentlige handicapgrupper. Hensigten er at gennemføre visse omlægninger, der bl.a. muliggør ophævelse af reglerne for betaling for hjælpemidler efter socialindkomsten.

Lovforslaget har til formål at tilvejebringe grundlag for at fastsætte nærmere regler dels om hjælp til hjemmeboende handicappede børn, dels om støtte til erhvervelse af invalidebiler.

Det er hensigten at fastsætte regler om en bagatelgrænse for den hjælp, der efter bistandsloven kan ydes forældre til handicappede børn til dækning af merudgifterne ved forsørgelsen. Forældre til børn med et vidtgående handicap eller en kronisk lidelse samt forældre med lav indkomst vil blive friholdt for bagatelgrænsen.

Det er endvidere hensigten at forenkle de regler, der i henhold til bistandsloven er fastsat om støtte til erhvervelse af biler til personer med invaliditet, samt at forbedre reglerne på visse punkter.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg anbefale forslaget til folketingets hurtige og velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene:

Spm. nr. S 55

1) Til miljøministeren af:

Dræbye (RV):

[Dræbye]

»Kan ministeren bekræfte, at det forslag, Trundholm kommunalbestyrelse har udarbejdet til lokalplan for udvidelse af en kemisk fabrik i Lumsås, er i strid med den godkendte regionplan for Vestsjællands amt?«

Skriftlig begrundelse

Det har været forudsætningen for den vidtgående decentralisering, der er gennemført på den fysiske planlægnings område, at kommunerne i deres planlægning respekterer de rammer, der er udstukket i den overordnede planlægning.

I dette tilfælde tillader lokalplanforslaget overflytning af en hel fabrik fra Valby til Lumsås, således at fabriksanlæggets nuværende etageareal på ca. 4.000 m² udvides til ca. 33.000 m². Dette kan næppe korrekt betegnes som en »udvidelse af en eksisterende virksomhed«.

Det areal, hvorpå virksomheden efter lokalplanforslaget skal placeres, er uden for de områder, der i regionplanen er udlagt til forenende industri m.v. Arealet er tværtimod i regionplanen betegnet som »jordbrugsområde med væsentlige naturinteresser« og er i øvrigt beliggende i tilknytning til Lumsås landsby, der er landzone og i planlægningen end ikke forventes udpeget til lokalcenter. Hele egnen er i regionplanen betegnet »nationalt naturområde«.

Fredningsstyrelsen har ud fra disse hensyn frarådet den foreslåede placering af virksomheden.

Det må vække den største usikkerhed om plansystemets troværdighed, såfremt ministeren ikke fastslår, at det udarbejdede lokalplanforslag er i strid med den overordnede planlægning. En manglende konstatering heraf fra ministerens side vil endvidere kunne rejse tvivl om, hvorvidt de forudsætninger, folketinget har lagt til grund ved vedtagelsen af planlovgivningen, fortsat lægges til grund ved dens administration.

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg kan bekræfte, at en række repræsentanter for beboere, fiskere og sommerhusejere i området har rettet en henvendelse til mig. De har bedt mig indkalde forslaget til lokalplan, da de anser det for at være i strid med regionplanen for Vestsjællands amtskommune. Trundholm kommune og Vest-

sjællands amtskommune har oplyst, at de ikke anser lokalplanforslaget for at være i strid med regionplanen. Planstyrelsen har meddelt, at den ikke har fundet grundlag for at tilsidesætte amtskommunens og kommunens vurdering af sagen. Efter planstyrelsens opfattelse må det primært være amtskommunen, der fortolker de godkendte regionplanretningslinjer.

Fredningsstyrelsen har over for Trundholm kommune anført, at man ud fra en række fredningsmæssige hensyn må nære betænkelighed ved fabriksudvidelsen. Fredningsstyrelsen har dog ikke ønsket at nedlægge veto mod lokalplanforslaget.

Jeg kan endvidere oplyse, at der fra klagerne er medtaget supplerende materiale, som jeg har bedt planstyrelsen vurdere. I materialet rejses især tvivl om, hvorvidt det er korrekt at opfatte sagen som en udvidelse af en eksisterende virksomhed. Planstyrelsen har derfor bedt kommunen og amtskommunen om en redegørelse for dette spørgsmål. Repræsentanter for klagerne såvel som borgmesteren, amtsborgmesteren og virksomheden har anmodet mig om en drøftelse af sagen, inden jeg tager stilling til spørgsmålet om indkaldelse af lokalplanforslaget. Først herefter vil jeg bedømme sagen.

Dræbye (RV):

Jeg synes, det er meget betænkeligt, at ministeren ikke har et klart svar på spørgsmålet. Forholdet er jo, at den pågældende virksomhed udvides fra et etageareal på 4.000 m² til 33.000 m², altså mere end en ottedobling af det samlede etageareal. Det er endvidere således, at den i regionplanens sammenhæng er placeret i et område, som er betegnet som nationalt naturområde. Endelig er det sådan, at der er tale om en virksomhed, der skal godkendes efter kapitel 5 i lov om miljøbeskyttelse, hvorfor der skal være udpeget særlige områder til placering af sådanne virksomheder i regionplanen.

Ministeren henholder sig til, at hverken kommune eller amtskommune mener, at den pågældende udvidelse er i strid med regionplanen, og i den anledning vil jeg gerne stille det supplerende spørgsmål til ministeren, om ikke det er sådan, at en regionplan ikke alene er en »aftale« – hvis jeg nu må tillade mig gåseøjnene – imellem kommune og

[Dræbye]

amtskommune, men også er en aftale imellem den pågældende amtskommune og de borgere, der har deltaget i offentlighedsfasen, og om det ikke også er sådan, at regeringen og ministeren ved deres tiltrædelse slog fast, at man ikke ville svække offentlighedens deltagelse i planlægningen igennem den administration af planlægningslovgivningen, som ville blive foretaget, og at der derfor, hvis man nu bryder princippet om, at dette kan godkendes som værende i overensstemmelse med regionplanen, i realiteten bryder en aftale imellem den pågældende amtskommune, altså Vestsjællands amtskommune, og de borgere, der har deltaget i offentlighedsdebatten.

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg er naturligvis enig med hr. Dræbye i, at det er meget vigtigt, at borgerne kommer med ind i drøftelsen af de sager, der angår deres område, men jeg finder det rigtigst i den situation, sagen nu befinder sig i, at høre, hvad såvel kommunen som amtskommunen og virksomheden har at fremføre i sagen, inden jeg træffer endelig beslutning.

Herved sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 60

2) Til *miljøministeren* af:

Margrete Auken (SF):

»Vil ministeren tage initiativ til, at et fællesnordisk forslag kan fremlægges på det teknisk-videnskabelige møde i Pariskonventionen, dvs. konvention af 4. juni 1974 om forhindring af landbaseret havforurening, om, at nye såvel som eksisterende oparbejdningsanlæg pålægges at bruge den bedst tilgængelige teknologi til at reducere udledningen af radioaktive stoffer med henblik på at nå det nødvendige mål, et fuldstændigt stop for radioaktive udledninger?«

Skriftlig begrundelse

De radioaktive udledninger til Pariskonventionens område er betydelige. Udledningen fra det engelske oparbejdningsanlæg Windscale på den engelske vestkyst kan måles i indre danske farvande og på så fjerntliggende steder som Østgrønland og Barentsha-

vet. Windscaleudledningen til Det irske Hav er ansvarlig for 90-95 pct. af det radioaktive cæsium-137, der måles i Nordsøen, og for 33 pct. af det radioaktive cæsium-137, vi i Danmark indtager med maden.

Det franske modstykke til Windscale, Cap de la Hague, udleder mindre mængder radioaktivitet, men alligevel så meget, at det kan måles på den jyske vestkyst og i Nordsøen.

I andre dele af verden, Japan, Sovjetunionen og USA, er udledningen nedbragt til et minimum ved, at man anvender den bedst tilgængelige teknologi. Der findes teknologi til købs, men den vil ikke blive indført, medmindre der bliver international enighed om at gøre det.

Danmark har tidligere sammen med de andre nordiske lande taget initiativ til et fuldstændigt stop for dumpning af radioaktivt affald. Der er indført et to års dumpningsstop for at vurdere konsekvenserne af denne praksis. Der kan næppe herske tvivl om, at udledning direkte i havet af de samme stoffer uindkapslede og i større mængder vil have større negative følger end dumpningen af radioaktive stoffer i havet.

På International Water Tribunal 3.-7. oktober i Rotterdam vakte oplysningerne om Windscaleudledningen bestyrtelse. Ekspertter og politikere i såvel jury som ekspertkomiteen udtalte lamslåelse over, at det havde kunnet finde sted, og fordømte den fortsatte udledning. Der var enighed om, at vi her stod over for langt den værste af de 18 behandlede sager på tribunalen.

Margrete Auken (SF):

I februar i år vandt vi en af de større miljøsejre, idet det lykkedes i kraft af et samarbejde på mange leder og kanter og planer at få udvirket, at de nordiske lande i fællesskab fremsatte forslag til og senere altså støttede et stop for radioaktive dumpninger i Londonkonventionen. Jeg kan fortælle miljøministeren, at der er kommet megen ros til Danmark og til de nordiske lande for dette initiativ både fra miljøbevægelser og fra forskere i udlandet. Men det er jo samtidig klart, at dumpningerne er et lille problem i sammenligning med de landbaserede udledninger, først og fremmest fra atomoparbejdningsanlæggene, her især Windscale.

[Margrete Auken]

Jeg er bekendt med, at Danmark har gjort en del i Pariskonventionen for at få dette emne taget op, men det er helt sikkert, at et nordisk initiativ vil have en ganske anderledes gennemslagskraft, og jeg vil derfor meget gerne have, at ministeren her vil bekræfte, at han vil tage et sådant initiativ.

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg takker fru Margrete Auken for udtalelsen angående de initiativer, der tages fra dansk side. Som miljøminister har jeg skarpt taget afstand fra enhver dumpning af radioaktivt affald.

I forlængelse af den holdning kan jeg forsikre, at jeg fuldt ud deler spørgerens skepsis med hensyn til radioaktive udledninger fra oparbejdningsanlæg.

Jeg bad derfor miljøstyrelsen om på Pariskonventionsmødet den 6.-8. juni i år at arbejde for nedbringelse af forureningen af havet med radioaktive stoffer fra oparbejdningsanlæggene.

På baggrund heraf fremlagde Danmark på mødet forslag om, at nye oparbejdningsanlæg eller større ændringer i eksisterende anlæg skal tage hensyn til den bedst tilgængelige teknologi. Dette forslag vil blive behandlet på næste møde inden for konventionen, der finder sted i marts 1984.

Da kun større ændringer af eksisterende anlæg er omfattet af det danske forslag, og da dette udtryk kan give anledning til tvivl, har jeg bedt miljøstyrelsen udvide forslaget til at omfatte ethvert eksisterende anlæg. Jeg har endvidere bedt miljøstyrelsen arbejde på fællesnordisk tilslutning til det reviderede danske forslag.

Margrete Auken (SF):

Jeg takker ministeren for svaret og er selvfølgelig meget glad for, at det nu bliver udvidet til også at gælde de eksisterende anlæg, for hvis det kun er ændringer, står vi midt i den store skandale endnu. Jeg går ud fra, at ministeren er bekendt med, at Windscale har udledt en halv ton plutonium i Det irske Hav. Der er 20.000 års halveringstid på plutonium. Jeg vil egentlig gerne vide, om ministeren er klar over, at der lades fisk fanget i Det irske Hav i Danmark – jeg vil gerne have svar på, hvad man har tænkt sig at gøre i den anledning – og at cæsium-137-udledning

gerne forurener de indre danske farvande og Grønlands østkyst, for bare at sige noget om omfanget. Derfor må vi i gang allerede nu og med de eksisterende anlæg. Der findes teknologi, som kan nedbringe det meget mere, også mere end Cap de la Hague i Frankrig har været i stand til.

Jeg vil videre spørge ministeren, om det udelukkende er miljøstyrelsens initiativ, vi skal forvente i forbindelse med det nordiske samarbejde. Ministeren er selv minister for nordisk samarbejde og har jo derfor rig anledning til at sparke ovenfra også og derved sørge for, at der kommer til at ske noget, sådan at vi f.eks. allerede på vores session i Stockholm kan fejre eller begynde at fejre den næste sejr i det nordiske samarbejde. Jeg vil meget gerne have ministeren til her at bekræfte, at det også bliver et ministerielt initiativ og ikke kun et styrelsesinitiativ. Der skal jo af og til et skub til fra den anden side, har vi bemærket.

Miljøministeren (Chr. Christensen):

I denne sag her har miljøstyrelsen vel nu foretaget de ting, der skal gøres for at få nordisk tilslutning. Men som fru Margrete Auken nævner, har jeg også et område i det nordiske, jeg skal varetage, og jeg tror, fru Margrete Auken er sig bevidst, at jeg ikke undlader ved enhver lejlighed at bringe de sager frem, som vi skal være fælles om i andre sammenhænge. Det vil jeg selvfølgelig også gøre i denne forbindelse.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 61

3) Til *miljøministeren* af:

Lohmann (S):

»Med hvilken begrundelse har ministeren sagt nej til at købe den gamle fiskemelsfabrik Melen i Klise Nor af Fyns amtskommune?«

Skriftlig begrundelse

Der henvises til omtale af ministerens afslag i Fyns Amts Avis den 13. oktober d.å.

Miljøministeren (Chr. Christensen):

En af de væsentligste grunde til, at jeg ikke har ment, at staten skulle købe Melen, er,

[Miljøministeren]

at ejendommen allerede er i offentligt eje. Staten skulle i givet fald have købt ejendommen for penge i medfør af erhvervsloven. Efter denne lov kan staten erhverve fast ejendom, som det har betydning at råde over til fremme af befolkningens rekreative interesser.

Jeg mener, at Fyns amtsråd, som ejer ejendommen, burde være tilstrækkelig garant for, at den meget smukt beliggende ejendom er sikret for os alle.

Fredningsstyrelsen har oplyst, at sagen har været genstand for flere principielle drøftelser i erhvervsudvalget. Det er det udvalg, der indstiller til fredningsstyrelsen, hvilke ejendomme staten bør købe. Udvalget blev enig om, at sagen var så atypisk, at den ikke kunne fremmes på sædvanlig vis, men at køb i givet fald måtte ske ved et særskilt aktstykke til finansudvalget. Dette har jeg ikke ment at kunne fremme, og det på trods af, at jeg synes overordentlig godt om de initiativer, der tages for at give børn og unge et godt og sundt forhold til naturen.

Det er mit håb, at Fyns amtsråd nu finder andre veje til at løse det økonomiske spørgsmål vedrørende oprettelse af en naturskole. Jeg mener, det er en så vældig god idé, at Fyns amtsråd her må følge det op.

Jeg mener fortsat ikke, at erhvervsloven er en farbar vej. Vi bør nok være meget tilbageholdende med at købe ejendomme, der allerede er sikret ved at være i offentligt eje.

Lohmann (S):

Jeg er lidt skuffet over ministerens svar, for her er tale om en ejendom af meget speciel karakter, som det i kraft af et EF-projekt er lykkedes at genskabe, og jeg ved, at et flertal i det fynske amtsråd har vedtaget at sælge ejendommen til private, hvis staten ikke går ind i et køb, og det vil sige, at dette område bliver solgt til jagtformål etc.

Jeg vil i den forbindelse udvide mit spørgsmål ved at spørge ministeren, om ministeren ikke vil give mig ret i, at det har en vis samfundsmæssig interesse at bevare dette område som en naturskole, hvad der vitterlig er givet udtryk for, og at man går videre og spørger: kan der gennem miljøministeriet og undervisningsministeriet skabes mulighed for, at skolen fortsætter? For det er jo ikke

meningen, at amtet vil tjene penge på det, men man ville simpelt hen sikre, at ejendommen fortsat var i offentligt eje, hvad den altså ikke er.

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg kan bekræfte, at jeg er enig med hr. Lohmann i vurderingen af, at dette område bør bevares i samfundseje, og kan også støtte den tanke, der er rejst her om en naturskole.

Jeg håber, at det svar, jeg afgiver her, vil få amtsrådet til at vurdere sagen endnu en gang.

Lohmann (S):

Det ligger altså klart, at amtsrådet har vedtaget, at ejendommen skal sælges, såfremt staten ikke overtager den, og så vil den formentlig blive solgt til private.

Nørgaard Sørensen (S):

Kan ministeren bekræfte, at miljøministeriet i over et år har vidst, at alternativet til en statslig erhvervelse af den pågældende ejendom var, at den ville blive solgt til private, sandsynligvis til folk, der er jagtinteresserede?

Jeg går ud fra, at ministeren ved, at miljøministeriet rent faktisk har vidst det i over et år, og derfor synes jeg ikke, at ministerens begrundelse, at det allerede er en offentlig ejendom, kan bruges på nuværende tidspunkt. Hvorfor kunne miljøministeriet, når nu sagen skal ende således, ikke have meddelt Fyns amtskommune det, allerede da sagen startede i september sidste år? Så var vi da sluppet for et helt år med meldinger frem og tilbage mellem miljøministeriet og Fyns amtsråd, som i god tro hele tiden har ment, at miljøministeriet ville være meget positivt over for en erhvervelse efter erhvervsloven.

Mit spørgsmål lyder altså: hvordan kan det være, at man har skullet bruge mere end et år til at komme frem til en konklusion og derved har holdt Fyns amtsråd hen i uvished, men dog i god tro i henseende til, at det nok skulle ende således, at amtet kunne sælge til staten og derved bruge renteindtægterne til drift af en naturskole?

Miljøministeren (Chr. Christensen):

[Miljøministeren]

Jeg må først sige, at Fyns amtsråd ikke har kunnet være i god tro med hensyn til, at miljøministeriet ville erhverve denne ejendom, men det ligger klart, at denne sag har ligget i erhvervelsesudvalget i lang tid, netop fordi erhvervelsesudvalget fandt den så atypisk, at det ikke kunne få den afgjort på ét møde, men måtte have sagen diskuteret adskillige gange. Resultatet er altså blevet, at man har anbefalet ikke at erhverve denne ejendom, ud fra den betragtning, at den allerede var i offentligt eje, og at man her kom til at bevæge sig i yderkanten af eller ud over det, der var hensigten med erhvervelsesloven.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 41**4) Til landbrugsministeren af:**

Lohmann (S):

»Hvad agter ministeren at gøre for at forhindre visse landbrugsbygningers forfald?«

Skriftlig begrundelse

Der henvises til § 8, stk. 4, i lovbekendtgørelse nr. 603 af 30. november 1978 om landbrugsejendomme. Egentlig har vi en lovgivning, der forhindrer, at bygninger forfalder og virker skæmmende i landskabet. Alligevel sker dette ofte på ejendomme, der er erhvervet som nr. 2, og som følgelig er blevet delvis overflødige i forbindelse med samdrift.

Landbrugsministeren (Niels Anker Kofoed):

Problemet med de bygninger, der ikke længere hensigtsmæssigt kan anvendes i landbruget, løses i et vist omfang ved, at bygningerne afhændes eller bortlejes til fortsat anvendelse til beboelse eller eventuelt til mindre virksomheder.

Alligevel findes der en del ubenyttede landbrugsbygninger, som forfalder og virker skæmmende i forhold til omgivelserne, og jeg skal her kort skitsere, hvad vi kan gøre.

Efter landbrugsloven, skal jeg præcisere, har ejeren pligt til at vedligeholde beboelsesbygningen på en landbrugsejendom. Avls- eller driftsbygninger må ikke virke stærkt skæmmende i forhold til omgivelserne. Loven er for så vidt klar nok. Kommunerne har en generel forpligtelse til at indberette til landbrugsministeriet, når de får kendskab til

overtrædelse af lovens bestemmelser. Det er yderligere præciseret i cirkulære af 15. december 1978 fra landbrugsministeriet.

Efter cirkulæret har også jordbrugskommissioner pligt til i forbindelse med deres arbejde at være opmærksomme på, om landbrugslovens regler overholdes.

Dertil kommer, at kommunerne i øvrigt også kan gribe ind efter bestemmelsen i § 14 i byggeloven, når en bebyggelse, derunder også landbrugsbygninger, ikke holdes i forsvarlig stand.

Indberetninger om disse skæmmende bygninger på landbrugsejendomme skal ske til matrikeldirektoratet, der så vil tage sagen op til behandling.

Vi kan altså igennem loven gøre en masse ting, men det forudsætter selvfølgelig, at landbrugsministeriet bliver bekendt med de sager, som ikke ser særlig godt ud.

Lohmann (S):

En ting er cirkulærets ordlyd, men jeg ved, at det foregår på en anden måde ude omkring. Det er rigtigt, at kommissionerne rundt omkring i landet skal indberette, hvad de får at se, men det er en kæmpeopgave.

Videre hæfter ministeren sig ved, at kommunerne er indberetningspligtige, og det samme gør sig gældende ifølge § 28 i landbrugsloven, men vi ved også, at kommunerne er meget tilbageholdende med at give indberetninger. I midlertid kan vi, når vi kører igennem det danske landskab, konstatere et stærkt forfald af disse bygninger, hvilket skaber miljøproblemer. Jeg mener derfor, at reglerne bør strammes, og jeg vil gerne stille ministeren det tillægsspørgsmål, om det er rigtigt, at der i sin tid er indgået en aftale mellem statens jordlovsudvalg og brandforsikringsselskaberne om at indberette sådanne tilfælde.

Landbrugsministeren (Niels Anker Kofoed):

Det sidste kender jeg ikke noget til, men jeg kan godt se, at det vil være en ganske udmærket aftale, for det er jo også et spørgsmål, om brandforsikringsselskaberne kan være tjent med at forsikre disse bygninger, sådan som de gør. Derfor synes jeg ikke, det var urimeligt, hvis man havde et vist samarbejde dér.

[Landbrugsministeren]

Men spørgsmålet er, hvor slemt det er, for når man kører i et landskab, som hr. Lohmann siger, springer de ting, der ser hæsle ud, jo i øjnene; altså når alt er pænt, opdager man det, der ser grimt ud.

Men det er lidt vanskeligt, for det er jo ikke altid, at det er disse nr. 2-ejendomme, der er de værste. Der var en tendens i 1970'erne, da nostalgien begyndte at brede sig, til, at de folk, der »ville tilbage til naturen«, overtog en del af disse udstykkede ejendomme, og for deres vedkommende er det i hvert fald min erfaring at der mangler den almindelige tradition for vedligeholdelse. Vi kan selvfølgelig sige til kommunerne: I har pligt til at vedligeholde disse bygninger. Men ud fra et jordlovmæssigt synspunkt er det lidt vanskeligt, når det gælder landbrugsbygninger, hvor der måske kun er et ganske lille jordtilliggende, at gribe ind over for den familie, der bor dér, og som lever en romantisk tilværelse, og som ikke mener, det skæmmer noget, at man ikke vedligeholder så stærkt.

Men ellers er jeg enig med hr. Lohmann i, at det ikke ser godt ud, og jeg vil gøre alt for, at vi kan få disse ting rettet. Derfor vil jordbrugskommissionerne igen blive gjort opmærksomme på, at det er noget, de også skal se efter, og jeg vil gøre kommunerne opmærksomme på, at de også har en forpligtelse, så vi kan få det dér sat lidt på plads.

Lohmann (S):

Jeg er enig med ministeren i, at det ikke alene er ejendom nr. 2, men ofte er ejendomme, som ikke længere bruges til det påtænkte formål. Men jeg vil takke landbrugsministeren for hans tilsagn om forsikringsselskabernes medvirken, og jeg går ud fra, at der derigennem kan løses en hel del.

Landbrugsministeren (Niels Anker Kofoed):

Jeg håber, at der gennem denne lille debat kan skabes opmærksomhed om problemet, således at de mennesker, som reelt har ansvaret for manglende vedligeholdelse, vil tage sig lidt sammen, for i visse egne – jeg skal ikke nævne nogen specielt, men det gælder i hvert fald en egn, jeg selv har meget indgående kendskab til – har man den tradition, at man skal have kalket og malet sine bygninger inden pinsen. Det kunne måske være til

efterfølgelse for andre, som ikke kender så godt et råd. Det er hermed givet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 62

5) Til *indenrigsministeren* af:

Wilhelm (VS):

»Hvad har ministeren foretaget for at efterleve folketingets enstemmige beslutning af 20. maj 1983 om at afskaffe den økonomisk umyndiggørende og diskriminerende lommepegeordning for psykiatiske patienter?«

Skriftlig begrundelse

Ifølge Politiken den 13. oktober forbereder ministeren et forslag om, at »lommepegeordningen« skal udvides til at gælde også somatiske patienter. Dette er i direkte strid med den enstemmige vedtagelse, folketinget traf på grundlag af VS' beslutningsforslag den 20. maj, og som bl.a. var baseret på høringsvar fra de forskellige personalegrupper i det psykiatiske sygehusvæsen, som understregede umyndiggørelsens skadevirkninger for sygdomsbehandlingen.

Formanden:

Spørgsmålet vil blive besvaret af socialministeren på indenrigsministerens vegne.

Indenrigsministeren (Palle Simonsen, fg.):

Efter folketingsbeslutningen af 20. maj 1983 blev regeringen opfordret til i begyndelsen af denne folketingssamling at fremsætte lovforslag om ensartede regler for psykiatiske og somatiske patienter i pensionslovgivningen m.v. I løbet af sommeren er der i samarbejde mellem indenrigsministeriet og socialministeriet blevet udarbejdet udkast til ændrede regler om pensionsinddragelse inden for det samlede sygehusvæsen. Forslag til ensartede regler om pensionsinddragelse for somatiske og psykiatiske patienter er herefter blevet indarbejdet i socialministeriets forslag til socialpensionslov, der forventes fremsat i folketinget i begyndelsen af november i år.

Samtidig hermed vil der blive fremsat forslag til ændring af sygehusloven om ensartede regler vedrørende indtægtsinddragelse og

[Indenrigsministeren]

lommepegeudbetaling for somatiske og psykiatriske patienter.

Jeg vil gerne understrege, at det er regeringens klare opfattelse, at lovforslagene på dette område opfylder ønskerne bag folketingsbeslutningen af 20. maj 1983. Med forslagene sigtes der således på en ligestilling af patienter inden for det psykiatriske og det somatiske sygehusvæsen.

De gældende faste tidsfrister for automatisk pensionsinddragelse for psykiatriske patienter efter 6 måneders forløb vil herefter blive erstattet af kriterier, hvorefter der lægges vægt på, om patienterne efter denne periode må anses for plejepatienter eller i øvrigt skønnes uegnede til udskrivning til eget hjem. Denne ændring vil betyde en forbedring af de psykiatriske patienters retsstilling. Derimod vil patienterne på somatiske sygehuse bortset fra egentlige pleje- og ventepatienter så godt som altid kunne forventes udskrevet til eget hjem og således ikke få inddraget pensionen.

Regeringen vil som nævnt fremsætte de to lovforslag i november måned, og en nærmere drøftelse vil det derfor nok være klogt at gemme til den tid, hvor vi ser på de egentlige paragraffer i lovforslagene.

Wilhelm (VS):

Jeg bestrider ikke, at de forslag, som de to ministre har forberedt, og som folketinget ikke kender, men som nogle af os har fået kendskab til ad bagvejen, ligestiller somatiske og psykiatriske patienter, men det var ikke det, folketinget vedtog uden nærmere præcisering. Det, folketinget vedtog den 20. maj 1983 på vores foranledning, det var helt klart – og det fremgik både af forslaget, af dets bemærkninger, af debatten, der fandt sted her i salen, og sågar af regeringspartiernes og socialdemokratiets ændringsforslag – at der var tale om, at man skulle fjerne lommepegeordningen for de psykiatriske patienter, som ikke var plejehjemspatienter – hverken mere eller mindre.

Den ligestilling, man nu laver, består i – ja, det næmteste er faktisk at citere fra ministrenes egne bemærkninger:

»Reglerne om pensionsinddragelse efter 6 måneders indlæggelse på psykiatrisk institution udvides til også at gælde ved indlæggelse på somatisk institution.«

Så tilføjer man ganske vist, at det ikke skal gå helt automatisk for nogen patientgruppe, men det er ikke desto mindre en klar udvidelse af anvendelsen af lommepegeordningen for de somatiske patienter og selvfølgelig altså også en tilsvarende begrænsning af den forbedring, folketinget havde i tankerne for de psykiatriske patienter med vedtagelsen den 20. maj 1983.

Jeg synes, dette her er en klar forvridding af folketingets beslutning, og det siger også sig selv, at det, der indgik meget stærkt i folketingets motiver under debatten, nemlig at man ikke skulle have et ønske om at lade sig u hensigtsmæssigt udskrive, før de 6 måneder var gået, blot fordi man frygtede denne ordning, stadig væk vil være et motiv for mange patienter, fordi de ved, at de nu skal vurderes efter de seks måneder, hvad de somatiske patienter ikke har skullet før.

Indenrigsministeren (Palle Simonsen, fg.):

Stadig væk tror jeg, det vil være en fordel at drøfte denne sag på grundlag af egentlige lovforslag, men jeg vil gerne sige til hr. Wilhelm, at det, det drejer sig om, ganske enkelt er, at hvis man ikke er egentlig plejepatient, hvis man kan udskrives til eget hjem, så bliver ens pension ikke inddraget. Det er jo meget enkelt det, det drejer sig om.

Wilhelm (VS):

Jeg vil godt spørge, om ministeren vil bestride, at der i bemærkningerne til begge de to ministres lovudkast står:

»Reglerne om pensionsinddragelse efter 6 måneders indlæggelse på psykiatrisk institution udvides til også at gælde ved indlæggelse på somatisk institution, men sådan at pensionen ikke inddrages automatisk for nogen patientgruppe.«

Man udvider ordningen. Det fremgår jo også fuldstændig klart af de bemærkninger, man i øvrigt kommer med i socialministerens forslag, hvor han klart gør rede for, at man ligefrem har spekuleret på at gøre den psykiatriske regel om lommepegeordningen fuldstændig automatisk magen til for de somatiske patienter, men at man dér er nået frem til, at 6 måneders reglen uden modifikationer ville kræve et betydeligt personalemæssigt ressourceforbrug. Det er åbenbart grunden til, at man har afstået fra det. Det er grunden til, at man har afstået fra noget, der er fuld-

[Wilhelm]

stændig 180 grader modsat af, hvad folketinget vedtog den 20. maj. Jeg ved ikke, hvordan ministeren vil forklare – når han siger, at der ikke sker noget for de somatiske patienter – at man har gjort et forslag, folketinget har vedtaget om at give flere penge ud for ikke at diskriminere de psykiatriske patienter, til et besparelsesforslag, for det har man jo. Der er jo provenubetragtninger her i forslaget, der viser, at nu vil man have flere penge til staten, fordi man sparer mere på de somatiske patienter, end man kommer til at give ud på de psykiatriske, ved dette forslag.

Indenrigsministeren (Palle Simonsen, fg.):

Jeg må erkende, at hr. Wilhelm er særdeles godt orienteret. Jeg synes, det var væsentligt, som jeg allerede har sagt én gang, at gemme denne debat, til der foreligger de lovforslag i folketinget, som er godkendt af regeringen til fremsættelse, og de foreligger ikke på dette tidspunkt.

Jeg må stadig væk gentage, at det er i overensstemmelse med folketingsbeslutningen fra i foråret, al den stund der nu ikke bliver tale om en automatisk pensionsinddragelse for psykiatriske patienter efter 6 måneders forløb; men som jeg udtrykte det før: hvis man ikke er plejepatient, hvis man kan udskrives til eget hjem, bliver der ikke tale om nogen pensionsinddragelse, og dermed bliver der en betydelig forbedring for de psykiatriske patienter, uden at der bliver en forringelse for patienter på somatiske hospitaler, så hvor hr. Wilhelm får tanken om besparelser i denne sammenhæng fra, har jeg meget svært ved at se.

Wilhelm (VS):

Den får jeg såmænd fra ministerens egne bemærkninger til lovudkastet, hvor der på den sidste side under de almindelige bemærkninger står, at der vil være en nettobesparelse på 5 mill. kr. Og den hentes ved, at man sparer mere på de somatiske patienter, end man kommer til at give ud på de psykiatriske. Det ligger der intet om i folketingets beslutning. Jeg kan forstå, at ministeren ikke ønsker at forholde sig til disse ting nu, og han har heller ikke villet kommentere, om jeg citerer rigtigt af bemærkningerne, når der står, at det er en udvidelse af lommepegeordningen. Jeg må derfor for nærværende

slutte denne lille runde, og så må vi tage det op senere, men jeg kan konstatere, at ministerens besparelser på disse ting må falde ind under lov nr. 206 af 21. maj 1969, § 14, stk. 2 – hvis ministeren skulle kende den!

Indenrigsministeren (Palle Simonsen, fg.):

Nu er det vist ikke normalt i folketinget, at man fører en drøftelse på grundlag af et udkast, som er ude til høring, og det er jo i virkeligheden det, hr. Wilhelm gør på nuværende tidspunkt. Hr. Wilhelm tager enkelte ting ud af et lovudkast og bruger dem som argument for, at der skulle ske en ligestilling på det, som man i den offentlige debat kalder det lave niveau. Dette er en ligestilling på det højere niveau. Men når hr. Wilhelm taler om økonomi i denne sammenhæng, har det ikke noget at gøre med ligestilling mellem patienter på somatiske hospitaler og psykiatriske patienter. Det er helt andre ting i den sammenhæng, men det synes jeg vi skal vente med at diskutere, til der ligger et lovforslag i folketinget.

Wilhelm (VS):

Det er ikke normalt, at ministre sender et lovudkast ud til folk og i bemærkningerne bilder dem ind, at det er en opfølgning af folketingets beslutning af 20. maj 1983, når det, man så i virkeligheden gør, på væsentlige punkter er det stik modsatte af, hvad folketinget har besluttet.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:

Formanden:

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige besvarelser af spørgsmål stillet af følgende medlemmer af folketinget:

Hove Sørensen: spm. nr. S 4

Maisted: spm. nr. S 5-7

Jytte Andersen: spm. nr. S 8

Poulsgaard: spm. nr. S 9 og 12

Tove Niemann: spm. nr. S 10, 13 og 14

Arentoft: spm. nr. S 11

Tommy Dinesen: spm. nr. S 15

Hagen Hagensen: spm. nr. S 16

Inger Harms: spm. nr. S 18

[Formanden]

Birthe Hansen: spm. nr. S 19

Spm. nr. S 4Til *miljøministeren* (4/10 83) af:**Hove Sørensen** (SF):

»Kan ministeren oplyse, hvilke ændringer der muligvis kan komme i forbindelse med den forestående revision af lov nr. 297 af 8. juni 1978 om genanvendelse af papir og drikkevareemballager samt begrænsning af affald?«

Svar (10/10 83):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Den nugældende lov om genanvendelse af papir og drikkevareemballager indeholder en bestemmelse om, at loven skal revideres i folketingsåret 1983-84. Miljøstyrelsen er blevet anmodet om at udarbejde og færdigforhandle et forslag til en lovændring. I miljøstyrelsens udkast foreslås det, at lovens område udvides til principielt at omfatte alle materialer, ligesom det foreslås at lave en bredere statslig tilskudsordning til genanvendelse. Miljøstyrelsens forslag er udsendt til høring hos berørte organisationer og myndigheder og er endnu ikke færdigforhandlet. Regeringen har således endnu ikke taget stilling til den endelige udformning af lovforslaget, der tænkes fremsat i begyndelsen af 1984.

Spm. nr. S 5Til *udenrigsministeren* (4/10 83) af:**Maisted** (FP):

»Vil udenrigsministeren oplyse, hvornår embedsmændene overtog de poster i FN, som fra begyndelsen beklædtes af politikere?«

Svar (12/10 83):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Med udgangspunkt i et oplæg fra den daværende regering opnåedes der i september 1966 enighed mellem folketingets partier om, at de af partierne udpegede medlemmer af den danske delegation til FNs generalforsamling ikke længere skulle besætte repræsentationspladserne i delegationen, men i

stedet fremover skulle indgå som stedfortrædende repræsentanter eller rådgivere. I overensstemmelse hermed har embedsmænd fra og med FNs 21. generalforsamling i 1966 beklædt repræsentationspladserne i den danske delegation til FNs generalforsamlinger.

Spm. nr. S 6Til *udenrigsministeren* (4/10 83) af:**Maisted** (FP):

»Vil udenrigsministeren for hvert af årene 1945-1983 inkl. oplyse, hvad Danmarks deltagelse i FN har kostet i lønudgifter, diæter, udgifter til boliger, repræsentation, rejser etc., men ikke til finansiering af projekter, som Danmark via FN har bundet sig til?«

Svar (12/10 83):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

FNs første generalforsamling indledtes i januar 1946. En fast dansk repræsentation ved FN i New York blev oprettet i 1947. Efter gældende arkiveringsforskrifter opbevares materiale med detailregnskaber og udgiftsbilag ikke mere end 5 år tilbage. Udenrigsministeriet er således ikke i besiddelse af regnskabsmateriale, som kan afgive grundlag for en samlet opgørelse af de udgifter, der har været ved deltagelsen i FN-samarbejdet for alle årene siden 1945. En rekonstruering af udgiftstallene vil kun kunne ske med stor usikkerhed og vil kræve en meget betydelig arbejdsindsats.

Nedenstående oversigt viser udgifterne siden 1976, baseret på regnskabstal, ved driften af Danmarks faste repræsentation ved FN, New York, henholdsvis ved den danske delegations deltagelse i FNs årlige generalforsamlinger. I oversigten er udgifter forud for 1976 angivet ved et skøn over størrelsesordenen på basis af foreliggende oplysninger om FN-missionens, respektive generalforsamlingsdelegationens, sammensætning i de pågældende år.

Det bemærkes, at stigningen i udgifterne til den faste repræsentation i New York fra 1982 til 1983 ud over den stedfundne pris- og kursudvikling skyldes en betydelig forøgelse af lejeudgifter ved skifte af lejemål som følge af opsigelse fra det hidtidige kancellilejemål.

[Udenrigsministeren]

Udgift i mill. danske kroner i årets pris- og kursniveau

		Permanente repræsentation, New York	Delegation til generalforsamling
1948-49		0,50 skøn	
1950-51		0,80 skøn	
1960-61		1,90 skøn	
1970-71		3,60 skøn	
1976-77	4,64		0,99
1977-78	4,89	(EF-formandskab)	1,24
1978 (9 måneder)	3,96	(EF-formandskab)	1,14
1979	5,42		1,25
1980	6,05		1,90
1981	8,05		2,67
1982	9,98	(EF-formandskab)	4,55
1983 skøn	11,80		3,50

Vedrørende størrelse og sammensætning af FN-missionen, New York, og delegationen til generalforsamlingen kan endvidere henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. S 895 af 25. marts 1983.

Spm. nr. S 7

Til udenrigsministeren (4/10 83) af:

Maisted (FP):

»Vil udenrigsministeren oplyse, hvor meget udenrigsministerielt personale der var beskæftiget ved FN-missionen i hvert af årene 1945-1983 inkl., med angivelse af kategorier (lønklasser), og vil udenrigsministeren samtidig med tilsvarende angivelser oplyse, hvor meget personale der i udenrigsministeriet i særlig grad er beskæftiget med FN-problemer af enhver art?«

Svar (12/10 83):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Danmark oprettede sin faste delegation (mission) ved FN i New York i marts 1947, efter at plenarforsamlingen i december 1946 havde besluttet, at FNs hovedsæde skulle være i New York.

Da der ikke fra år til år har været tale om væsentlige ændringer i missionens personalestruktur, er denne af praktiske grunde gengivet som følger:

1948: En gesandt (= ambassadør), en ambassadesekretær, en attaché.

1950: En gesandt, to ambassadesekretærer, en attaché.
 1960: En ambassadør, to ambassaderåder, en ambassadesekretær, en attaché, en presseattaché.
 1970: En ambassadør, to ambassaderåder, en økonomisk rådgiver, to ambassadesekretærer, en attaché.
 1980: En ambassadør, to ambassaderåder, en økonomisk rådgiver, tre ambassadesekretærer, en attaché.
 Siden 1981 har missionen bestået af en ambassadør, en ministerråd, en økonomisk rådgiver, to ambassaderåder, to ambassadesekretærer samt en attaché.

For så vidt angår de udsendte medarbejderkategoriers lønklasser kan ud fra missionens sammensætning i dag nævnes, at ambassadøren er tjenestemand i 38. lønramme, ministerråden tjenestemand i 36. lønramme, ambassaderåderne - herunder den økonomiske rådgiver - og ambassadesekretærene svarer til overenskomstansatte fuldmægtige i hjemmetjenesten og attachéen svarer til en HK-ansat sagsbehandler i hjemmetjenesten.

Til missionen udsendes desuden et antal korrespondenter, afpasset efter antallet af sagsbehandlere. I de senere år har der således permanent været udsendt 6 korrespondenter.

Vedrørende spørgsmålet om, hvem der aktuelt er beskæftiget med FN-spørgsmål i udenrigsministeriet, kan oplyses:

[Udenrigsministeren]

Stort set samtlige medarbejdere i udenrigsministeriet på få undtagelser nær beskæftiger sig med spørgsmål med tilknytning til FN-samarbejdet. Baggrunden herfor er først og fremmest, at FN-spørgsmålenes behandling i udenrigsministeriet ikke er henlagt til et bestemt ressortkontor, men er fordelt på udenrigsministeriets forskellige kontorer efter sagernes saglige indhold. Alene en enkelt fuldmægtig i den politiske afdeling beskæftiger sig næsten udelukkende med FN-spørgsmål.

Spm. nr. S 8

Til *undervisningsministeren* (4/10 83) af:

Jytte Andersen (S):

»Overvejer ministeren at indføre foreningstvang inden for dele af fritidsundervisningen?«

Begrundelse

I Dansk Ungdoms Fællesråds blad DU Bladet, nr. 7, 1983, siger ministeren blandt andet: »Hvis der i forvejen er et tilbud i foreningerne, burde kommunerne kunne sige nej til oprettelse af et aftenskolehold omkring samme emne.« Og senere hedder det i samme artikel: »Jeg ved godt, at nogle mennesker så kommer og siger, at de gerne vil have motionsgymnastik, men at det ikke skal være i en idrætsforening. Til dem vil jeg sige, at de er så fintfølede, at vi ikke har råd til at bruge en masse penge på at tilfredsstille deres behov. Hvis man er for fin til at melde sig ind i en forening, så vil jeg i hvert fald ikke hjælpe.«

Bortset fra at ministeren tilsyneladende her forsøger på at antaste et af fundamentene i fritidsundervisningen, så behøver det ikke være af »finhed«, at man ikke melder sig ind i en forening. Det kan f.eks. også være, fordi man ikke har råd, eller fordi man ikke ønsker at markere sig som medlem af en bestemt forening.

Svar (12/10 83):

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Som anført i begrundelsen for spørgsmålet har jeg i Dansk Ungdoms Fællesråds blad bl.a. givet udtryk for, at kommunerne burde kunne nægte at godkende aftenskolehold i et

emne, der i forvejen tilbydes i en eller flere lokale foreninger.

Denne udtalelse, som specielt har relation til de mange tilbud om motionsgymnastik, står jeg gerne ved, dels fordi jeg er opmærksom på risikoen for, at aftenskoler og andre fritidstilbud udkonkurrerer det frivillige foreningsarbejde, dels fordi der i et vist omfang må siges at være tale om spild af ressourcer.

På den anden side ønsker jeg ikke at tvinge en løsning igennem, men jeg har tænkt mig at indkalde Idrættens Fællesråd og oplysningsforbundene til en drøftelse om mulighederne for frivillige aftaler om de aktiviteter, som tilbydes af såvel foreninger som initiativtagere til fritidsundervisning for voksne.

Spm. nr. S 9

Til *statsministeren* (4/10 83) af:

Poulsgaard (FP):

»Hvilke kommentarer har statsministeren til de udtalelser, fhv. minister for skatter og afgifter Mogens Lykketoft er kommet med, og som går ud på, at skattetrykket vil sætte rekord i 1983-84, ligesom skattetrykket satte rekord i sin tid under VKR-regeringen?«

Begrundelse

Den siddende regering har forsøgt at skabe det indtryk i befolkningen, at den ønsker at genrejse dansk økonomi, og dette er da også højst tiltrængt efter socialdemokratiets misregereri i mange år.

Men ét er jo, hvad regeringen siger, noget andet, hvordan det rent faktisk forholder sig, og det er i hvert fald deprimerende, hvis Mogens Lykketoft har ret i sine udtalelser. Selvfølgelig har regeringen overtaget kæmpegælden fra socialdemokratiet, men det må dog snart gå op for regeringen, at der skal meget, meget kraftige tiltag til for at rette skuden op.

Svar (12/10 83):

Statsministeren (Poul Schlüter):

I de oplysninger, ministeren for skatter og afgifter har tilstillet folketingets skatte- og afgiftsudvalg, skønnes skattetrykket – målt som de samlede skatter og afgifter i procent af bruttonationalproduktet – at stige fra 44,2

[Statsministeren]

pct. i 1982 til 45,9 pct. i 1983. I 1984 vil det falde til 45,3 pct. For 1983 og 1984 er beregningerne baseret på skøn fra juni 1983.

Den væsentligste del af stigningen fra 1982 til 1983 kan henføres til beslutninger, der var truffet forud for fremlæggelsen af denne regerings økonomisk-politiske initiativer. Det gælder virkningen af forhøjelsen i 1983 af de kommunale udskrivningsprocenter med 2,2 i forhold til 1982 og af de afgiftsreguleringer, der blev vedtaget i foråret 1982. Isoleret betragtet har disse 2 elementer betydet en umiddelbar forøgelse af skattetrykket i 1983 med ca. 1 henholdsvis ½ procentpoint. Dertil kom, at den statsfinansielle situation ved regeringsskiftet var så alvorlig, at der var behov for budgetforbedringer på såvel indtægts- som udgiftssiden på statsfinanserne i 1983.

Endelig skal det understreges, at det er regeringens klare målsætning at undgå stigninger i skattetrykket, hvilket udsigterne for 1984 netop er et ganske godt udtryk for.

Spm. nr. S 10

Til *indenrigsministeren* (4/10 83) af:

Tove Niemann (FP):

»Er regeringen indstillet på, at den offentlige sygesikring indgår overenskomst med foreningen Praktiserende Speciallæger på lige fod med Den almindelige danske Lægeforening?«

Begrundelse

Regeringen har meddelt, at den vil arbejde for ophævelse af eksklusivaftaler. Alle læger, der ønsker at udøve lægegerning her i landet, har hidtil været tvangstilmeldt Den almindelige danske Lægeforening. For nogle år siden er der dannet en parallellforening: foreningen Praktiserende Speciallæger, som, hvis den får forhandlingsret med bl.a. den offentlige sygesikring, vil være et alternativ til Den almindelige danske Lægeforening.

Svar (13/10 83):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Det er korrekt, at regeringen har den principielle opfattelse, at det offentlige ikke kan indgå aftaler, der gør egentlig ansættelse i en

offentlig stilling betinget af medlemskab af en fagforening.

Det er umiddelbart min opfattelse, at eksklusivaftalerne inden for den offentlige sygesikring, hvor lægerne udøver deres gerning som liberalt erhverv, er en uheldig begrænsning af lægernes muligheder for at drive praksis, hvis de ikke er medlem af den fagforening, der har indgået overenskomst med sygesikringen, fordi det i realiteten udelukker disse læger fra at have gruppe 1-patienter.

Imidlertid er det jo som bekendt således, at hele den offentlige sygesikring bygger på overenskomster, der indgås mellem sygesikringens forhandlingsudvalg og en række faglige organisationer, så det er ikke noget, der kan ændres fra den ene dag til den anden.

Med hensyn til det konkrete spørgsmål, om regeringen er indstillet på, at den offentlige sygesikring indgår overenskomst også med foreningen Praktiserende Speciallæger, ville dette ikke løse problemet med eksklusivaftaler. Det ville kun betyde, at man på speciallægeområdet fik eksklusivaftaler med to foreninger i stedet for som nu med én forening, men det ville naturligvis betyde, at praktiserende speciallæger fik en valgmulighed med hensyn til fagforeningsmæssige tilhørsforhold.

Spm. nr. S 11

Til *justitsministeren* (4/10 83) af:

Arentoft (FP):

»Vil ministeren nærmere undersøge den ejendommelige handle måde der er udvist af dommeren i Skanderborg i forbindelse med et grundlovsforhør, og vil ministeren tage initiativ til at beskytte den grundlovssikrede ytringsfrihed, så en familie ikke udsættes for telefonterror og trusler på livet på grund af et læserbrev med en velbegrundet kritik af et ikke helt almindeligt grundlovsforhør?«

Begrundelse

Der henvises til læserbrev i Midtjyllands Avis fredag den 23. september 1983 samt forsideartikel fra samme avis den 26. september 1983.

Svar (13/10 83):

Justitsministeren (Ninn Hansen):

[Justitsministeren]

Efter de herom gældende bestemmelser i retsplejeloven kan som altovervejende hovedregel afgørelser, der bliver truffet af byretterne, indbringes for landsretterne. Er man således utilfreds med en afgørelse, det være sig dom, kendelse eller beslutning, kan man anke eller kære til landsretten.

Den i spørgsmålet omtalte fængslingskendelse har været indbragt for vestre landret.

Gør en dommer sig skyldig i forsømmelse eller skødesløshed i embedsførelsen, der dog ikke er af en sådan beskaffenhed, at den efter lovgivningen medfører straf, eller udviser han i øvrigt utilbørligt eller usømmeligt forhold, gives der ham i stilhed en advarsel. Advarslen meddeles i de kollegiale retter af rettens præsident og i øvrigt af vedkommende landsret præsident, jfr. retsplejelovens § 48.

Endvidere kan enhver, der anser sig krænket ved utilbørligt eller usømmeligt forhold fra en dommers side under udøvelsen af dennes embedsvirksomhed, inden 14 dage fremsætte besværing herover for rigsadvokaten til indbringelse for den særlige klageret, jfr. retsplejelovens § 49.

Efter de herom gældende regler kan justitsministeren derimod ikke foretage undersøgelse af en dommers afgørelse eller embedsførelse i forbindelse med dommerens udøvelse af den dømmende magt. Justitsministeriet har derfor ikke foretaget nogen undersøgelse af sagen, men må henvise de dertil berettigede til i givet fald at indgive klage i overensstemmelse med retsplejelovens regler herom.

For så vidt angår de trusler m.v., der omtales i spørgsmålet, kan jeg oplyse, at politimesteren i Odder, hvorunder Skanderborg henhører, har oplyst, at politiet straks igangsatte en undersøgelse, da politiet modtog anmeldelse om telefontrusler. Undersøgelsen er ikke afsluttet.

Spm. nr. S 12

Til statsministeren (4/10 83) af:

Poulsgaard (FP):

»Vil statsministeren oplyse, om regeringens rejseudgifter i det år, regeringen har siddet, er blevet mindre end den tidligere regerings, idet jeg er fuldt opmærksom på, at Danmark har haft formandskabet i EF i de første 4 måneder af perioden?«

Begrundelse

I sin åbningstale i oktober 1982 bebudede statsministeren, at der ville blive skåret kraftigt ned på rejseaktiviteterne under den nu siddende regering.

Ganske vist svarede økonomiministeren på statsministerens vegne i spørgetiden den 4. maj d.å., at jeg roligt kunne regne med, at statsministerens ord står til troende, men jeg har ærlig talt mine tvivl, og denne tvivl er kun blevet endnu stærkere ved at læse i dagens aviser, at trafikminister Arne Melchior nu vil spendere 300.000 skatteyderkroner på en rejse for sig selv og fire topembedsmænd, for at de kan studere vejanlæg og have møder med trafikministre verden over. F.eks. skal vejdirektør Per Milner og hans overingenør studere vejanlæg på Ny Guinea, og i betragtning af, at Danmarks vejnet er udbygget i en sådan grad, at det oven i købet kan måles på trafikdødeligheden, så skulle dette vel ikke være nødvendigt.

Ikke alene er en sådan rejse dyr og unødvendig, men de herrer skal vel have løn i de 3 uger, rejsen varer, uden at de yder noget for pengene. Det er simpelt hen skandaløst.

Svar (13/10 83):

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jeg kan oplyse, at på foranledning af et spørgsmål fra finansudvalget har regeringen ladet udarbejde vedlagte oversigt over regeringsmedlemmernes rejser i udlandet (bortset fra EF, Grønland og Færøerne)*). Det bemærkes, at oplysningerne er indsamlet fra samtlige ministerier og baseret på en tidkrævende gennemgang af hele periodens rejseregnskaber. En tilsvarende opgørelse over den tidligere regerings rejseaktivitet foreligger imidlertid ikke, og jeg er derfor ikke i stand til at oplyse, om regeringens rejseudgifter er blevet større eller mindre end den tidligere regerings.

*) Ikke optrykt her.

Spm. nr. S 13

Til undervisningsministeren (4/10 83) af:

Tove Niemann (FP):

»Billiger ministeren, at overlægerne på rigshospitalets fødeafdeling er påtvunget en

[Tove Niemann]

liggetidsordning på barselgangen, som de ikke har accepteret?»

Begrundelse

Københavns hospitalsborgmester har ud fra en politisk vurdering fastsat liggetiden for barselpatienter i Københavns hospitalsvæsen. Rigshospitalets fødeafdelinger er også blevet dikteret disse liggetider for københavnske patienter. Overlægerne mener, at da de har særlig mange vanskelige fødsler, er liggetiderne fagligt uforvarselige. De har derfor ikke accepteret dem, hvilket de har meddelt i en skrivelse.

Under pres fra hospitalsborgmester Jørgen Frederiksen har rigshospitalets direktion nu meddelt, at skrivelsen er trukket tilbage. Det er derfor af interesse at få at vide, om undervisningsministeren sætter politisk diktat over den behandling, som rigshospitalets overlæger anser for den fagligt bedste.

Svar (12/10 83):

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Undervisningsministeriet og Københavns kommune har indgået en aftale om behandling af patienter fra kommunen på rigshospitalet i perioden 1982-84. Både rigshospitalet og sundhedsstyrelsen har medvirket ved indgåelsen af denne aftale.

Af aftalen fremgår det bl.a., hvor mange fødsler rigshospitalet skal tage fra kommunen om året, og hvor mange sengedage det er forudsat at der i alt medgår hertil. Ved den gennemsnitlige liggetid, der følger heraf, er der taget hensyn til, at rigshospitalet har mange vanskelige fødsler.

Af aftalen følger alene en *gennemsnitlig* liggetid for barselpatienterne, som rigshospitalet ikke må overskride for *alle* barselpatienter *under ét*. Hvor længe den *enkelte* patient skal ligge, afgøres naturligvis fortsat af den ansvarlige overlæge under hensyntagen til den enkelte patient.

Den gennemsnitlige liggetid på årsbasis for alle barselpatienter er altså blot ét af de mange ydre vilkår, hvorunder overlægerne må udføre deres arbejde. Af andre sådanne vilkår kan f.eks. nævnes bevillinger, personalets arbejdstidsregler, bygninger o.lign.

Jeg har i øvrigt forstået, at det standardbrev om liggetiden, som overlægerne på eget

initiativ har sendt til barselpatienterne på rigshospitalet, kan give anledning til ængstelse og utryghed blandt patienterne. Jeg finder det derfor rigtigt, at rigshospitalets direktion, efter at sagen har været drøftet på et bestyrelsesmøde, har anmodet overlægerne om at trække standardbrevet tilbage.

Spm. nr. S 14

Til statsministeren (4/10 83) af:

Tove Niemann (FP):

»Billiger statsministeren, at Lægeforeningens etiske råd vil beskære lægers ytringsfrihed?»

Begrundelse

Etisk råd i Den almindelige danske Lægeforening har i en meddelelse, »Lægers kritiske udtalelser«, bl. a. meddelt, at læger ikke offentligt må fremsætte kritik af andre lægers evne til at forestå den administrative ledelse, samt at læger, der mener, at fremsatte forslag er fagligt uforvarselige, er forpligtede til at søge problemerne løst gennem bl. a. Den almindelige danske Lægeforening.

Denne meddelelse fra Etisk råd om lægers kritiske udtalelser kan, hvis den administreres i sin yderste konsekvens, betyde, at lægers deltagelse i den politiske debat vil blive ganske væsentligt indskrænket. På nuværende tidspunkt foreligger der allerede et eksempel herpå fra Københavns borgerrepræsentation, hvor et medlems udtalelse om et lægeligt og politisk spørgsmål er blevet fordømt af Etisk råd. Hospitalsborgmesteren i Københavns kommune har to gange benyttet denne udtalelse fra etisk råd i den politiske debat. Det er meget betænkeligt, at en så stærkt politiserende forening som Den almindelige danske Lægeforening nu ved hjælp af det såkaldte etiske råd yderligere forsøger at blande sig i den politiske debat og vil pålægge læger, der er politisk aktive, restriktioner i deres udtalelser tilpasset den politiske opfattelse, som ledelsen i Den almindelige danske lægeforening har til løsning af samfundets problemer.

Svar (12/10 83):

Statsministeren (Poul Schlüter):

[Statsministeren]

De lægeetiske regler er regler, som Lægeforeningens medlemmer ved deres medlemskab af foreningen selv har underkastet sig.

Sammen med lægeløftet skal de »tjene til at styrke god lægegerning og til opretholdelse af et godt kollegialt forhold mellem Lægeforeningens medlemmer«.

De indeholder bestemmelser af stor positiv værdi både for patienterne og for samfundet. Det kan næppe i alle tilfælde betragtes som noget negativt, hverken fra patienternes eller fra samfundets side, at medlemmerne samtidig har underkastet sig visse begrænsninger i deres ytringsfrihed.

De indlæg, man hyppigt ser i dagbladene fra læger, tyder ikke på, at reglerne i almindelighed forhindrer lægerne i at deltage i samfundsdebatten.

Spm. nr. S 15

Til *justitsministeren* (4/10 83) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Kan ministeren oplyse, hvor mange politirapporter der er optaget for hvert af de sidste 3 år vedrørende lovovertrædelser, hvori der har været indblandet medlemmer af NATOs AMF-styrke, samt hvilke kategorier af lovovertrædelser, der har været tale om, og hvilke domme der er blevet afsagt på baggrund af rapporterne?«

Begrundelse

Efterhånden som NATOs AMF-styrkes terror, indbefattende mord, voldtægt og politivold, bliver kortlagt i pressen, fremstår der et billede af lemfældig retsforfølgning af vore samarbejdspartnere og beskyttere i NATO. Det kan ikke være i nogens interesse, at et sådant billede får lov til at stå sløret. Det må enten bekræftes eller afkræftes.

De statistiske oplysninger, jeg her beder om, vil være en hjælp til en sådan kortlægning.

Svar (12/10 83):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Justitsministeriet har foretaget en undersøgelse af, hvorvidt der foreligger oplysninger, der gør det muligt at besvare spørgsmålet. Det har imidlertid vist sig ikke at være tilfældet, idet tilfælde af den art, som spørgeren

omtaler, ikke registreres særskilt hos politiet. Så vidt det er justitsministeriet bekendt, findes der heller ikke nogen anden form for centralregistrering af sådanne tilfælde.

Spm. nr. S 16

Til *justitsministeren* (4/10 83) af:

Hagen Hagensen (KF):

»Hvilke oplysninger kan ministeren på nuværende tidspunkt give om den stedfunde registrering af fonde?«

Svar (12/10 83):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Ved registreringsperiodens udløb den 1. oktober i år havde fondsregistret modtaget 7.406 anmeldelser. Et betydeligt antal anmeldelser er endvidere modtaget i dagene umiddelbart efter fristens udløb, således at registret nu i alt har modtaget ca. 9.700 anmeldelser. Tidsmæssigt har modtagelsen i høj grad været koncentreret omkring afslutningen af anmeldelsesperioden. Således havde registret i tiden indtil 20. september kun modtaget ca. 3.000 anmeldelser.

Anmeldelsen sker på 2 blanketter: en anmeldelsesblanket, der er beregnet til EDB-behandling, og et tillæg til anmeldelsesblanketten. Tillægget er ikke udformet med henblik på EDB-behandling, men tillægsblanketterne synes imidlertid at være udfyldt på en sådan måde, at det er muligt at EDB-behandle en væsentlig del af oplysningerne. Jeg har derfor anmodet fondsregistret om at iværksætte en sådan EDB-behandling.

Der vil gå nogen tid, før alle de indtil nu modtagne blanketter kan afleveres til EDB-behandling i Datacentralen, bl. a. fordi en betydelig del af blanketterne på grund af mangler må tilbagesendes til anmelderen. En statistisk bearbejdelse vil derfor ikke kunne foreligge før i januar 1984.

Med hensyn til resultaterne af registreringer er det ikke muligt i dag at komme med nærmere oplysninger, da det må afvente EDB-behandlingen.

Jeg kan dog oplyse, at fondsregistret efter en foreløbig vurdering synes at have modtaget et uventet lille antal anmeldelser vedrørende arbejdsgiver- og lønmodtagerorganisationers forhandlings- og konfliktfonde. Man må gå ud fra, at dette skyldes, at disse insti-

[Justitsministeren]

tutioner, uanset at deres navn indeholder ordet »fond«, er organiseret på en sådan måde, at deres bestyrelser ikke har anset dem for selvejende institutioner, men derimod som foreninger eller en del heraf, og at de derfor ikke har anset sig for omfattet af anmeldelsespligten.

Registreringen har også vist, at der kan være betydelige vanskeligheder forbundet med at afgrænse fonde fra foreninger, og at den reelle forskel mellem en fond og en forening kan være yderst ringe. Dette er et forhold, som efter min mening må indgå i overvejelserne om en lovgivning om fonde.

Spm. nr. S 18

Til statsministeren (5/10 83) af:

Inger Harms (SF):

»Agt statsministeren at overveje at udskille en række områder fra arbejdsministeriet og oprette et særligt arbejdsledelsesministerium, da prognoserne viser, at vi – inden for en rimelig årrække – ikke får afskaffet arbejdsløsheden?«

Begrundelse

De i arbejde og de arbejdsløse har forskellige interesser, hvorfor det næppe er formålstjenligt at lade samme ministerium varetage 2 modstridende gruppers forhold. Formålet må være at give de arbejdsløse mulighed for en meningsfyldt tilværelse og ny identitet ved at tillade deres deltagelse i aktiviteter, der ikke er forenelige med, at de er til rådighed for arbejdsmarkedet – f. eks. uddannelse, deltagelse i eksperimenter om alternative livsformer m.v.

Svar (11/10 83):

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jeg finder det mest hensigtsmæssigt, at de spørgsmål, der vedrører arbejdsmarkedet, henhører under samme ministerium.

Spm. nr. S 19

Til socialministeren (6/10 83) af:

Birthe Hansen (SF):

»Kan ministeren oplyse, hvordan regeringen vil styrke den forebyggende indsats mod alkoholmisbrug og brug af narkotika?«

Begrundelse

Af statsminister Poul Schlüters redegørelse ved åbningen af folketingsåret 1983-84 fremgik det, at regeringen vil styrke den forebyggende indsats mod alkoholmisbrug og brug af narkotika.

Det er vigtigt for spørgeren at få klarhed over, hvilke midler regeringen vil tage i anvendelse for at opfylde målet at styrke den forebyggende indsats, så vi i fremtiden kan undgå, at mennesker må søge tilflugt i alkohol og narkotika, fordi de ikke magter at leve op til de krav og de forhold, som tilværelsen stiller i vort samfund.

Svar (12/10 83):

Socialministeren (Palle Simonsen):

Som det vil være bekendt, påhviler forebyggelse af alkohol- og narkotikamisbrug her i landet kommuner og amtskommuner.

De seneste oplysninger, der foreligger fra amtskommunerne, viser, at der foregår en række aktiviteter specielt rettet mod forebyggelse af alkohol- og narkotikamisbrug.

På narkotikaområdet er det især oplysningsaktiviteter, der prioriteres. Nogle amtskommuner har således oprettet nye/flere konsulentstillinger med henblik på oplysningsarbejdet. Andre har bevilget midler til fremstilling af tegnefilm, diasserier, udstillingsvirksomhed osv. Der er i stigende udstrækning etableret samarbejde med amtscentralerne vedrørende undervisningsmidler med det formål at forbedre materialet på stofmisbrugsområdet.

På alkoholområdet prioriteres forebyggelsen ligeledes højt. I nogle amtskommuner er der ansat konsulenter til at varetage oplysning og andet forebyggende arbejde. Derudover deltager personalet fra de amtskommunale institutioner mange steder i en del oplysningsarbejde, bl. a. som foredragsholdere på skoler og i foreninger osv.

I andre amtskommuner satses mere på oplysning til lærere og andre formidlere af information, bl. a. ved kurser, tilbud om materialer og konsulentvirksomhed.

En enkelt amtskommune har gennemført en alkoholkampagne med udsendelse af en alkoholavis til samtlige husstande inden for amtskommunen. Endvidere er der fremstillet en folder, som orienterer om amtskommunens behandlings- og oplysningsarbejde.

[Socialministeren]

Som bekendt udfører private foreninger og organisationer m.v. et stort og vigtigt arbejde for at forebygge og bekæmpe alkohol- og narkotikamisbrug. Det er regeringens hensigt at understøtte denne virksomhed og opfordre til, at samarbejdet mellem kommuner/amtskommuner og de private organisationer fortsat udbygges. Det er min opfattelse, at de kommunale myndigheder er indstillet herpå, og at alkohol- og narkotikaområdet prioriteres højt.

Det fremgår således af de sociale udbygningsplaner for 1983-84, at amtsungdomscentrenes kapacitet planlægges at stige kraftigt. For så vidt angår døgnpladser planlægges en stigning på 26 pct. og for dagpladser en stigning på ca. 10 pct. Endvidere planlægges etableret 7 nye institutioner og 48 nye pladser i familiepleje formidlet af amtsungdomscentrene, svarende til en stigning på 16 pct. Specielt for så vidt angår narkotikaområdet kan jeg oplyse, at jeg har anmodet alkohol- og narkotikarådet om at se på mulighederne for at forbedre såvel det forebyggende arbejde som selve behandlingen af narkomaner.

Regeringen er meget positiv over for en øget og mere effektiv indsats og kan derfor støtte, at der i kommuner og amtskommuner sker en fortsat udbygning og forbedring af såvel den forebyggende indsats som behandlingsapparatet på dette meget vigtige område.

Supplerende besvarelse af skriftligt besvaret spørgsmål:

Fra socialministeren er modtaget supplerende besvarelse af et af medlem af folketingget Agerschou (SF) stillet spørgsmål.

Ad spm. nr. S 1643

Spørgsmålet, der sammen med begrundelsen og det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1982-83, sp. 13579, var sålydende:

Til socialministeren (6/9 83) af:

Agerschou (SF):

»Vil ministeren angive en ajourført bestemmelse over fattigdomsgrænsen i Danmark i 1981 eller 1982 efter EF-Kommissionens definition samt oplyse, hvor mange familier i Danmark, opgjort både i antal og procent af det samlede antal familier, der

ligger under denne grænse, og hvor mange der er enlige, gifte og familier med børn?«

Begrundelse

Det er tidligere oplyst over for folketingets socialudvalg, at fattigdomsgrænsen i Danmark efter EF-Kommissionens definition i 1977 svarede godt og vel til den maksimale folkepension efter skat for en enlig, og det blev angivet, at 332.000 familier i Danmark, svarende til 13 pct. af samtlige, faldt under grænsen på daværende tidspunkt. Det er endvidere oplyst, at fattigdomsgrænsen for 1980 kunne beregnes til 26.300 kr., og det blev samtidig anført, at folkepensionen til en enlig folkepensionist i 1980 udgjorde 28.400 kr. Der er ikke andre konkrete oplysninger vedrørende fattigdomsgrænsen, og hvor mange der ligger under den.

Supplerende svar (10/10 83):

Socialministeren (Palle Simonsen):

1. På grundlag af modelbefolkningen er »fattigdomsgrænsen« efter EF-Kommissionens definition beregnet til 28.200 kr. i 1981. Folkepensionen til en enlig pensionist uden andre indtægter udgjorde samme år 31.150 kr.

I lighed med beregningerne for 1977 og 1980 indgår børnetilskud, boligsikring m.v. ikke i fattigdomsgrænsen.

I alt 357.900 familier eller 12,9 pct. af alle familier lå under grænsen i 1981. Familiebegrebet er i denne forbindelse gifte og enlige med eventuelt hjemmeboende børn under 18 år, hvor et samboende par opfattes som to familier. Dette familiebegreb er anvendt af hensyn til sammenligneligheden med undersøgelsen for 1977, hvor ca. 13 pct. af familierne lå under grænsen.

De efter EF-Kommissionens definition 357.900 fattige familier fordeler sig således efter familietype:

Pct.	Uden børn	Med børn	I alt
Enlige.....	45	37	82
Gifte.....	8	10	18
I alt.....	53	47	100

[Socialministeren]

2. Efter socialministeriets opfattelse kan oplysningen om en sådan »fattigdomsgrænse« let blive mere vildledende end vejledende, når den ikke benyttes som oprindelig til sigtet, nemlig til internationale sammenligninger.

En væsentlig misforståelse kan let opstå, hvis »fattigdomsgrænsen« opfattes som udsprunget af overvejelser over, hvilken indtægt der er nødvendig for at opnå en vis mindstelevestandard. For grænsen er helt uafhængig af overvejelser over, hvilken indtægt der skal til for at have en bestemt boligstandard, hvad der er nødvendigt af andre faste omkostninger for at leve et rimeligt liv, osv. Grænsen er nemlig *relativ*. Selv om indtægten til dem under grænsen blev fordoblet, ville der således være et uændret antal under grænsen, hvis andres levestandard også blev fordoblet. Modsvarende vil der blive flere under grænsen, hvis de 1.000 rigeste personer fordobler deres indkomst.

Selv til belysning af den relative »fattigdom« er »fattigdomsgrænsen« problematisk. Der kan især peges på,

- at der ikke tages hensyn til indirekte og direkte tilskud (boligsikring/-ydelse, daginstitutionsfripladser, børnetilskud osv.)
- at det er den skattepligtige indkomst, der lægges til grund, hvorfor nogle »fattige« f.eks. har formue og store fradrag
- og at der ikke tages hensyn til livsindkomst, idet et antal studerende og lærlinge vil falde under »fattigdomsgrænsen«, selv om de har udsigt til på et senere tidspunkt at forøge deres indkomst betydeligt.

3. EF-Kommissionens definition af »fattigdomsgrænsen« bør ses i den sammenhæng, den er fremført i.

En grænse som den omtalte har den store fordel, at den er rimeligt præcis til summariske internationale sammenligninger. Her vil forsøg på at fastlægge en mere fast grænse ved f. eks. at opstille en minimumsstandard for boligen osv. volde nok så uoverskuelige tekniske og politiske vanskeligheder. Den valgte definition kan derimod med en rimelig indsats beregnes.

I forbindelse med EF-Kommissionens aktivitetsprogram mod fattigdom udbad Kommissionen sig derfor - til brug for skøn over forekomsten af relativ indkomstfattigdom i medlemslandene - særlige beregninger, hvor

der blev taget hensyn til familiestørrelsen, fordi denne påvirker familiens forbrugsmuligheder i væsentlig grad. EF angav en vægtning efter familiestørrelse, hvor den første voksne person har vægten 1, medens resten af familien - både voksne og børn - hver vejer med 0,7.

Fattige familier er herefter af EF defineret som de familier, hvor den disponible indkomst pr. familiemedlem er mindre end halvdelen af den gennemsnitlige korrigerede disponible indkomst pr. person.

EF-Kommissionen præciserer, at den afgrænsning, der herved foretages af de familier, der er dårligst stillet med hensyn til forbrugsmuligheder, til en vis grad er vilkårlig. For det første kunne »fattigdomsgrænsen« lige så godt være sat ved 40 pct. eller 60 pct. af gennemsnittet som ved den benyttede 50 pct.s grænse. For det andet kunne man have anvendt forskellige vægte for personerne i familien, f. eks. efter antallet af børn og deres alder.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 27:

Forslag til lov om erhvervelse af arealer m.v. til anlæg af en banestrækning fra København til Harrestrup Å
(Fremsat 7/10 83).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Erenbjerg (S):

Socialdemokratiet kan medvirke positivt til det foreliggende lovforslags gennemførelse. Ændrede planer med hensyn til industri- og havneanlæg ved Avedøre har medført ændringer i tidligere planer for person- og godstrafik i dette område, ændringer, som bl.a. medfører ophævelse af tidligere givne bemyndigelser til ekspropriationer og bemyndigelse til andre.

Alt i alt kan jeg bemærke, at det foreliggende lovforslag i sammenligning med øvrige forslag fra regeringen må betegnes som absolut fornuftigt, hvorfor vi kan støtte det.

Ikast (KF):